

VEĽKÁ NOC S KALKULAČKOU V RUKE

300/2008

www.inky.sk

17. 3. 2008

... alebo malá úvaha o našom mieste vo Vesmíre

Práve teraz kdesi tam hore sa vo výške 600 kilometrov nad našimi hlavami vznáša Hubblov vesmírny teleskop a od roku 1993 už celých 15 rokov chrlí na zem jednu senzačnú informáciu za druhou. Aj s jeho pomocou dnes vieme lepšie pochopiť naše miesto vo vesmíre. Stačí zobrať kalkulačku a trochu počítať:

Vesmír, v ktorom žijeme, trvá už nejakých 13,7 miliardy rokov, plus mínus 200 miliónov rokov. To je celkom slušný vek! V porovnaní s ním je trvanie celej našej ľudskej civilizácie – nejakých 5000 rokov, ak to rátame od starých Egyptanov – až trápne bezvýznamné. Ak by sme si pre lepšie pochopenie predstavili, že celý vek Vesmíru sa scvrkne na 24 hodín, potom trvanie celej našej civilizácie by predstavovalo nepostrehnuteľné 3 stotiny poslednej sekundy tohto vesmírneho dňa. Celá naša „moderná doba“, na ktorú sme tak hrdí, by nezabrala viac, než polovicu poslednej tisíciny poslednej sekundy veku Vesmíru...

Alebo sa na to skúsme pozrieť z iného hľadiska. Vesmírne „mesto“, kde sa nachádza naša planéta a ulica s názvom „Slnečná sústava“, sa volá Galaxia Mliečnej cesty, alebo len Galaxia s veľkým „G“, aby bolo jasné, že je to „tá naša“. Nie je nijako výnimočná, vedci odhadujú, že vo Vesmíre sa takýchto galaxií nachádza niekoľko desiatok miliárd. Tá naša má v priemere nejakých 100 000 svetelných rokov. Svetelný rok, to je diaľka, ktorú svetlo, cestujúce svetom rýchlosťou 300 000 kilometrov za sekundu, preletí za jeden rok. Galaxiou teda preletí lúč svetla za 100 000 rokov. To je dvadsaťkrát viac, než trvanie našej ľudskej civilizácie... Najrýchlejšie ľudmi vyrobené zariadenie – vesmírna sonda PIONEER 10, svištiaca Vesmírom rýchlosťou vyše 44 000 kilometrov za hodinu; alebo, v reči stíhačích pilotov, rýchlosťou Mach 36 (čiže 36-násobok rýchlosti zvuku) – by na prekonanie tejto vzdialenosti potrebovala celé dve a pol miliardy rokov! To je viac, než polovica veku celej našej Slnečnej sústavy a vystačilo by to na trvanie pol milióna takých civilizácií, ako je tá naša... Nepredstaviteľné, že?

V tejto Galaxii sa nachádza 150 miliárd hviezd. Keby ste mali 150 miliárd korún a keby ste denne utrúcali neskutočný milión korún na všemožné radovánky a luxus, trvalo by vám viac než 410 rokov, kým by ste z tohto balíka minuli aj poslednú korunu... To len aby sme si to trochu vedeli predstaviť.

Jednou z tohto mora hviezd, takou malou – astronómovia im hovoria „žltí trpaslíci“ – je aj naše Slnko. Pre nás to však nie je žiaden drobný, naopak! Je viac než 300 000 krát ťažšie ako celá naša Zemeguľa, vyše 100 krát väčšie a za sekundu vyprodukuje toľko energie, čo 90 miliárd strategických megatonových jadrových hlavíc veľkej ráže súčasne!

Naša Zem je veru ešte aj v porovnaní s trpaslíkom – Slnkom smiešne maličká. A ľudstvo? Celý „život“ na Zemi nie je nič

iné, než zanedbateľne tenulinká vrstvička akejsi „pliesne“ na povrchu tejto planéty. A maličkou čiastočkou tejto tenulinkej vrstvy je to, čo nazývame „ľudstvom“: malou, maličkou, zanedbateľnou, ničotnou...

Veru, človek sa až musí smiať, keď sa naokolo hovorí o „veľkosti človeka“, keď stretáte ľudí, ktorí sa tvária, že niečo znamenajú a čímsi sú, lebo im ktosi prilepil na hrud' kúsok kovu s názvom „vyznamenanie“, majú papier s nápisom „Magister“, alebo len jednoducho majú nejaké zvláštnejšie autíčko, trochu väčší domček, ľúbivejšiu tváričku, alebo vedia šikovnejšie opraviť motorku, než sused... Čo to znamená? Čo znamená celé naše ľudstvo v meradlách sveta, v ktorom žijeme? NIČ. Vôbec NIČ. V našom svete nepoznáme nič, čo by bolo v porovnaní s našou planétou Zem tak malé, ako je malý človek v porovnaní s Vesmírom. Dokonca kvarky, najmenšie častice, aké poznáme, tisíckrát menšie než protón a stomiliónkrát menšie, než jediný atóm, merajúci desaťmilióntinu milimetra, sú v porovnaní s našou Zemou ešte stále väčšie, než človek uprostred Vesmíru...

A teraz si predstavte, že je tu niekde nejaký Boh. Stvoriteľ, pre ktorého celý tento strašlivo obrovský Vesmír neznamená viac, než guľička hliny, ktorú si chlapec z nudy ušúľa v prstoch kdesi na brehu potoka a vzápätí zabudne, že niečo tak bezvýznamné vôbec vytvoril... Až nepredstaviteľné, že? Ale fakty neúprosne svedčia, stále mocnejšie, že tento desivo nepredstaviteľne veľký Stvoriteľ tam kdesi naozaj JE.

Ak by si tento Gigant vôbec všimol naše ľudstvo, ak by vôbec zaregistroval, že tu čosi tak zanedbateľne ničotné a bezvýznamné ako ľudstvo vôbec jestvuje, mohli by sme to smelo považovať za najväčší úspech, aký kedy ľudstvo dosiahlo a dosiahne. Ak by sa dokonca na nás letmo a blahosklonne usmial a prehodil pár slov – niečo ako „Nazdar, ako sa darí?“ – tak by sme mohli plesáť a jasať a potom zaniknúť s pokojným vedomým, že sme tu neboli zbytočne a že vzhľadom na svoje možnosti sme ako ľudstvo dosiahli nekonečne viac, než v čo sme kedy vôbec mohli dúfať!

Predstava, že by sa tento strašlivý, desivý GIGANT o nás dokonca zaujímal... zhováral sa s nami... bral nás vážne(!)... rešpektoval(!!)... kto by mohol na niečo podobné hoci aj len pomyslieť?

Predstava, že by nás dokonca miloval... stal sa len kvôli nám jedným z nás... dokonca sa nechal nami človečikmi pribiť na kríž a zabiť... len preto aby sa uchádzal o našu lásku, ako Ženích o vyvolenú nevestu... to... to sa nedá... ani vysloviť. Ani predstaviť.

A predsa. Biblia hovorí, že sa to stalo – práve dnes. V túto Veľkú noc. A znova sú to neúprosne fakty, znamenia a prejavy tohto Obra, ktoré nástojčivo potvrdzujú, že je to naozaj tak... Dá sa k tomu vôbec niečo povedať?

Váš Inky